

bleven anmeldt for Sundhedspolitiet, idet nemlig en Død kan være bleven kastet overbord i aaben Sø, forinden Anmeldelsen er skeet; i saa Fald er den Orden, hvori de 2 Sætninger ere anførte, ganske rigtig. En Syg kan fremdeles være bleven afleveret, inden Skibet kommer til Stedet. Naar for Exempel en Skipper, der skal gaae til Helsingør, har en Passager, der faaer Cholera i Kattegattet, saa kan han først gaae til Rensø og sætte den Syge af der, og dernæst, naar han kommer til Helsingør, anmeldte det til Sundhedspolitiet paa dette Sted; i dette Tilfælde troer jeg ogsaa, at den Orden, hvori Sætningerne staae, maa siges at være fuldkommen rigtig.

Orsted: Jeg har under Sagens 1ste Behandling udtalt, at jeg ikke havde nogen Betænkelse imod den foreslaaede Lov, forsaavidt den har Indflydelse paa den indre Sundhedstilstand her i Landet, men at jeg derimod kunde have forskjellige Betæneligheder imod Lovforslaget, forsaavidt det angaaer vore Forhold til fremmede Stater. Jeg kan imidlertid, som jeg og tilføiede, ikke tillægge disse Betæneligheder nogen Vægt, da baade den høitærede Indenrigsminister og den høitærede Finansminister anbefale Loven, og hvoraf jeg maa slutte, ikke alene, at Sammes Vedtagelse ikke vil staae i Strid med nogen tractatmæssig Forpligtelse, som vi have med fremmede Magter, men ogsaa, at der ikke deri er Noget, som man kan besvære sig' over eller kan føre til at forstyrre det Nabovenskab, der finder Sted, og som det er ønskeligt at vedligeholde, med Sverrig, ligesom ogsaa, at der heller ikke deraf kan opstaae nogen Conflict med Hensyn til Toldoppebørselen i Dresund i den Grad, at det kan komme i Betragtning ved Siden af de Ulemper, der jo vistnok ere forbundne med det nærværende Quarantainevæsen. Dertil maa jeg ogsaa nu henholde mig. Men der er en Bemærkning, som jeg troer at maatte gjøre i Anledning af, hvad den ærede Ordfører yttrede

under 1ste Behandling. Der fremkom fra hans Side en Kritik over den svenske Regjering, der, idetmindste i den Starphed, hvori den blev fremsat, ikke var velbegrunder, men som jeg i det Dieblik ikke vilde staae frem imod, fordi jeg ikke turde stole paa Meget paa min Hukommelse, at jeg paa Stedet turde citere de efter mine Tanker ganske afgjørende Beviser for, at hans Bedømmelse af den svenske Regjering i denne Henseende ikke er velbegrunder. Han meente nemlig, at det var en aldeles usofnuftig og aldeles abnorm Foranstaltning fra den svenske Regjerings Side, at den forlangte, at et Steds Umistankelighed eller Frihed for Smitte skulde attesteres af dens Consul, og det forekommer mig ogsaa, at han meente, at det var blot forsaavidt Consulen derved kunde faae Gæbyrer, at dette kunde være paabudt; men jeg maa dertil bemærke, at det er en Forholdsregel, der har andre Regjerings Autoritet, og navnlig vor egen Regjerings, for sig. Jeg skal i saa Henseende citere Placaten af 15de Mai 1805, der er udkommen kort efter Quarantaine-Forordningen af 8de Febr. s. A.; den paabød, at alle de Skibe, der kom fra nordamerikanske Havne, skulde være forsynede ikke alene med de Sundhedspasser, som de havde fra deres egne Dyrigheder, men ogsaa med Sundhedsbeviis fra en af vore der ansatte Consuler eller Viceconsuler. Ligeledes er der en Placat af 4de Juli 1831, der kundgør, hvorledes Skibe fra danske østersøiske Havne kunde blive modtagne i preussiske Havne uden nogen Bausselighed, naar de medføre Sundhedspas fra den preussiske Consul eller, hvor en saadan ikke er, fra Stedets Dyrighed. Denne Foranstaltning gif ikke nær saa vidt, som Placaten af 15de Mai 1805, der vil, at man ubetinget skulde have Sundhedspas eller Attest fra en dansk Consul. Det er altsaa ikke en saa exorbitant Forholdsregel, som den svenske Regjering ved denne Leilighed har iagttaget.